

бини се равнятъ на най-високитѣ планински върхове.

И тамъ, въ тия глѣбини, царува спокойствие: дори и при най-развълнувано море, 40 метра подъ разпѣнитѣ вълни, нѣма вече движение и всичко е стихнало.

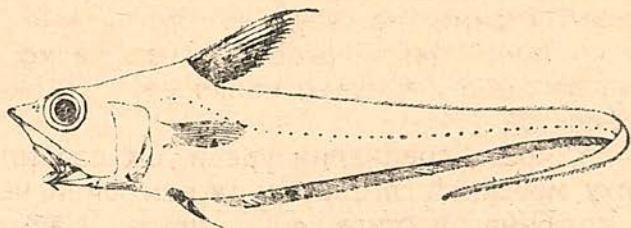
Но тия стихнали глѣбини не знаятъ грѣйналия ликъ на слънцето, защото слънчевитѣ лѣчи могатъ най-много до 200 метра дълбочина да преникнатъ въ морската вода. Подъ 200 метра почва мракътъ на вѣчната морска нощъ.

Преди 50 години мислѣха, че въ морскитѣ глѣбини нѣма животъ.

— Какъ може, — казваха тогава хората, — да има животни, които ще живѣятъ въ постоянна тъмнина и какъ могатъ да понесатъ натиска на водата, която тежи върху тѣхъ?

Многобройни изучвания установиха тъкмо обратното. Уловени бѣха животни, които обитаватъ глѣбина и под 7,000 метра въ океанитѣ и моретата.

И какви чудни животни! Тѣ сж украсени съ бои, на които и най-пѣстрокрилата пеперуда би завидѣла. Тѣ сж надарени съ способности, които сухоземнитѣ животни и тия, които обитаватъ морскитѣ повърхнини, нѣматъ, или ги иматъ твърдѣ слабо. Отъ тия чудни особености, на тия животни обитаващи морскитѣ глѣбини, най-чудната е тѣхната дарба да свѣтятъ. Има риби раковинки, медузи и други още по-дребни обитатели на морското дѣно, които носятъ особни освѣтителни апарати по тѣлото си. У едни тия апарати образуватъ лампички наредени въ линия по тѣлото имъ, както е въ



изобразената тука риба. Други иматъ свѣтящи пипала. Трети сияятъ съ цѣлото си тѣло.

И тия свѣтлини сж най-разнообразни: червени, сини, морави, желти.